

ЯТО ЛЕБЕДИ РУСКА НАРОДНА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Живели някога един мъж и една жена. Те си имали дъщеричка Машенка и момченце Иванчо. Веднъж бащата и майката се накатали да идат в града и рекли на Машенка:

— Щерко, бъди умничка, никъде не излизай, пази братчето си. А ние от пазара ще донесем армагани за двамата.

Бащата и майката заминали, а Машка сложила братчето си на тревата и се затекла на улицата да играе с другарките си.

Не знам откъде долетели птици-лебеди, спуснали се към земята, подхванали малкия Иванчо, сложили го върху крилата си и го отнесли.

По едно време Машка се върнала и що да види — братчето и го няма на тревата.

Изохкала тя, втурнала се насам-нататък, Иванчо не се виждал никъде. Викала, викала, братчето и не отговаряло. Захванала Маша да плаче, но със сълзи нищо не можеш да направиш. Сама си е виновна и сама е длъжна да намери братчето си. Изскочила Маша на равната поляна, погледнала наляво-надясно и далеко някъде съзряла големи птици с разперени крила, които бързо потънали в далечината и пропаднали зад тъмните гори.

Досетила се девойката, че тези птици са отнесли братчето и. Затуй се втурнала да ги настигне.

Тичала, тичала, най-сетне стигнала до една пещ насред гората. Изправила се Машка срещу нея и рекла:

— Пещице, пещице, можеш ли да ми кажеш къде отлетяха лебедите?

— Най-напред ме подклади със сухи дръвца, тогава ще ти кажа!
— отговорила пещта.

Маша на бърза ръка напалила пещта със сухи дръвца и добрата пещ показала накъде са отминали лебедите.

Затекла се Маша още по-нататък. Стигнала до едно ябълково дърво, цялото натегнало с румени ябълки и се склонило до земята.

— Ябълчице — изправила се Маша срещу дървото, — моля ти се, кажи ми къде литнаха лебедите?

— Потръскай ми клончетата — да паднат ябълките, защото ми станаха много тежки.

Маша се заловила да тръска клончетата и те, щом олекнали, бързо се изправили, весело захванали да трепкат с листата си и показали на Маша накъде са отлетели лебедите.

Затичало малкото момиче по-нататък и най-сетне стигнало до една млечна речица, цялата зашумена с върбова горичка.

— Млечна речице с върбова горичка, можеш ли ми каза накъде отлетяха лебедите?

— В мене падна един камък — отвърнала речицата, — той пречи млякото ми да тече надолу. Махни камъка, тогава ще ти каза накъде отлетяха лебедите.

Без да се мае много, Машка откършила едно голямо върбово клонче и преместила с него големия камък, дето заприщил реката. Млякото потекло надолу и реката и показала накъде са отишли лебедите.

Тичала Маша, тичала, най-сетне достигнала до голямата гора. Изправила се накрай гората и не знаела накъде да върви и какво да прави. По едно време съзряла под съседния пън едвам помръдва бодлите си стар таралеж.

— Ежко-Бежко — провикнала се Маша, — не си ли видял накъде отлетяха лебедите? Таралежът отговорил:

— Накъдето аз се поклатя — нататък тръгвай и ти! Свил се той на кълбенце и се заклатушкар между дърветата, клатушкар се, клатушкар се и доклатил се до къщурката, която седяла върху кокоши крака. Погледнала Машка — в газии къщурка се навестила Баба Яга и нещо преде. А Иванчо играел покрай стълбичката със златни ябълки.

Доближила се Маша тихичко до къщурката, грабнала братчето си и хукнала към къщи.

Подир малко Баба Яга погледнала през прозорчето и плеснала с ръце: няма го момчето! Извикала лебедовото ято:

— По-скоро, мои лебеди, литнете и догонете побягналите!

Издигнали се птиците нагоре, закрептели и полетели. А Маша носела братчето си и краката под себе си не усещала. По едно време погледнала назад — видяла лебедовото ято приближава. Какво да стори? Стигнала до млечната рекичка с върбовия бряг. А лебедите вече я настигали.

— Речице, миличка — помолила се Машка, — скрий ни!

Речицата бързо я положила заедно с братчето и под стръмния бряг и я укрила от лебедовото ято в гъстия върбалак.

А птиците се понесли над нея, пролетели и не я видели. Излязла Машка изпод стръмния бряг и пак се втурнала да бяга.

А лебедите извили главите си, съзрели я и отново се върнали назад. Преварили я. Тогава Машка затичала към ябълковото дръвче.

— Ябълчице, миличка, скрий ме! — захванало да се моли девайчето.

Ябълката я потулила с клонките си, закрила я с листата си. Лебедите се повъртели, но не видели Машка и братчето й, прехвъркнали над дръвчето и отминали.

Машка излязла изпод ябълката, благодарила на дръвчето и пак се втурнала да бяга.

Тичала тя, носила братчето си и наближила до къщи. Но най-накрая пак дошло злото. За нещастие лебедите отново я съзрели и пак връхлетели върху нея. Втурнали се, зашумели с крила, започнали да я удрят, насмалко щели да издърпат Иванча от ръцете и. Добре, че пещта се изпречила съвсем наблизо.

— Пещице, миличка, скрий ме, моля ти се! Пещта я прибрала вътре в себе си и дръпнала вратичката.

Лебедите зашумели навън, опитали се да отворят вратичката, но тя била здраво затворена. Какво да сторят лошите птици?

Наврели се през комина на печката, но вътре не могли да влязат. Само се изпоцапали със сажди. Повъртели се, крещели, крещели, най-сетне се дигнали към небето и право при Баба Яга се върнали.

А Машка и братчето се измъкнали от пещта, хванали се за ръчичките и се затекли към къщи, колкото им държат силите.

Щом влезли у дома, Машка запретнала ръкави, измила братчето си, вчесала косичката му, сложила го на скамейката пред вратата и самичка тя седнала до него.

Надвечер майката и бащата се върнали от града и затрупали своите малки дечица с армагани.

Като легнали, Машка започнала да разказва на майка си за лебедовото ято, за къщичката на Баба Яга с кокошите крака, за млечната рекичка и добрата златна ябълка, но бързо затворила очи и заспала, защото била много изморена.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.